

Markusevangeliet 2:6-7

*“Jesus såg deras tro och sade till den lame: ‘Mitt barn, dina synder är förlåtna’. Nu satt där några skriftlärda, och de tänkte i sina hjärtan: ‘Varför talar han på det sättet? Han hädar! Vem kan förlåta synder? Det kan **ingen utom Gud**’.”*

Den bibliska sanningen är att endast den evige Guden kan förlåta en människa hennes synder. Och eftersom det i denna text står att Jesus förlät den lame mannen måste han därför, enligt den traditionella förståelsen, vara den Guden. Men är detta verkligen vad Bibeln lär? Jesus sade till sina lärjungar strax innan han skulle lämna dem att *“som Fadern har sänt mig sänder jag er ... om ni förlåter någon hans synder så är de förlåtna, och om ni binder någon i hans synder så är han bunden”*.¹ Om nu endast Gud kan förlåta synder, hur blev det då möjligt för Jesu lärjungar att kunna förlåta synder? Om auktoriteten att förlåta synder är ett bevis på att man är Gud, borde inte det innebära att även Jesu lärjungar var den Guden? Vem vågar predika ett sådant budskap? En liknande maktdelegering hittar vi i en annan av Jesu undervisningar:

*“Om din broder har begått en synd, så gå och ställ honom till svars enskilt, mellan fyra ögon. Om han lyssnar på dig, har du vunnit din broder. Men om han inte lyssnar ... Amen säger jag er: Allt vad ni binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt vad ni löser på jorden skall vara löst i himlen.”*²

Ett annat exempel på att förlåta synder hittar vi i Sakarja bok där Guds ängel sade till översteprästen Josua: *“Se, jag har tagit din missgärning från dig.”*³ Hur kunde denna ängel ta bort Josuas missgärning (synd) utan att själv vara Gud? Svaret är att Gud kan ge både änglar och människor auktoritet att förlåta synder, på samma sätt som Han gav denna auktoritet till Jesus. Likväl är det bara den evige Guden som kan förlåta synder, men Han gör det *genom* sina sändebud. Strax efter att de skriftlärda hade ifrågasatt Jesu auktoritet att förlåta synder, svarade han att *“Människosonen har makt på jorden att förlåta synder”*.⁴ Men denna makt hade han inte av naturen utan blev honom given av Fadern, liksom allt annat Fadern har gett honom (se under *Kolosserbrevet 2:9*).

Låt oss även studera sammanhanget till Markus 2:6-7. Många ärligt sökande människor missar lätt bibliska sanningar bara för att de glömmer att se till kontexten. I kapitlet innan (Markus 1) beskrivs en händelse när Jesus och hans första lärjungar gick till synagogan på Sabbaten:

*“I deras synagoga fanns nu en man som hade en oren ande, och han skrek: ‘Vad har vi med dig att göra, Jesus från Nasaret? Har du kommit för att fördärva oss? Jag vet vem du är, du Guds **Helige** [hågios].’ Men Jesus sade strängt till anden: ‘Tig och far ut ur honom!’ Den orene anden ryckte i mannen och skrek och for ut ur honom.”*⁵

Denna orena ande, liksom alla andra orena andar, visste mycket väl vem Jesus var, något Markusevangeliets författare bekräftar lite längre fram i samma kapitel (1:34). Den orena anden

---

¹ Joh. 20:21-23

² Matt. 18:15-18

³ Sak. 3:4

⁴ Mark. 2:10

⁵ Mark. 1:23-26

sade att *"jag vet vem du är, du Guds Helige"*. Men vad innebär det att Jesus är "Guds Helige"? Betyder det att han är Gud själv? Nej, att vara "Guds Helige" innebär helt enkelt att man blivit avskild (helig) *av* och *till* Gud. Även vi har blivit avskilda (heliga) *av* och *till* Gud: *"Ni är ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett **heligt** [hágios] folk, ett Guds eget folk, för att ni skall förkunna hans härliga gärningar"* (1 Petr. 2:9). Därför, utifrån sammanhanget förstår vi att Jesu auktoritet att förlåta synder inte utgör bevis för att han skulle vara Gud. Istället handlar det om, som vi redan sett, att Gud har delegerat denna auktoritet till honom, han som är Guds avskilde tjänare (Apg. 3:13, 26; 4:27, 30).